

РЕШЕНИЕ

№ 282

гр. Пловдив, 08.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в закрито заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Силвия Ал. Цанкова
Членове: Екатерина Ст. Роглева
Станислава Б. Бозева

като разгледа докладваното от Екатерина Ст. Роглева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20225300600879 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С Присъда № 260012 от 02.03.2022 г. по НЧХД № 4752/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив – XVII н. с., подсъдимата Ж. К. Н. с ЕГН ***** е била призната за виновна в това, че за периода 06.03.2020 г.- 01.06.2020 г. в гр. Пловдив в условията на продължавано престъпление, чрез изпращане на телефонни съобщения е казала нещо унижително за честта и достойнството на В. И. Г., ЕГН: *****, в негово присъствие, както следва:

- На 06.03.2020 г. в гр. П., чрез изпращане на телефонно съобщение /СМС/ на В. И. Г., ЕГН: *****, е казала: „И да затваряш, и да не затваряш, няма да станат твоите *** номерца“ и

- На 01.06.2020 г. в гр. П., чрез изпращане на телефонно съобщение /СМС/ на В. И. Г., ЕГН: *****, е казала: „**** и то от най-долнопробните“, поради което и на основание чл.146 ал.1 вр. чл.26 ал.1 вр. чл.54 ал.1 от НК ѝ е било наложено наказание глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Със същата присъда подс. Н. е била призната за невинна да е извършила горните деяния чрез разпространение на обидата по друг начин и я е ОПРАВДАЛ на основание чл.304 от НПК за повдигнатото първоначално обвинение в тъжбата по чл.148 ал.1 т.2 от НК, за това, на 17.07.2020 г. в гр. П. публично да е казала нещо унизително за честта и достойнството на В. И. Г., ЕГН: ***** – а именно да го е нарекла с думите „*** гнусна, ***, ще ти ***аз на теб номерата селски“.

Против така постановената Присъда е подадена въззивна жалба от защитника на подсъдимата Н. адв. З., с искане да бъде отменена като незаконосъобразна и неоснователна и постановяване на нова присъда, с която да бъде призната за невиновна и оправдана.

Против постановената Присъда е подадена и въззивна жалба от частния тъжител В. И. Г., чрез процесуалния му представител адв. Т., с която се твърди необсоданост и противоречие с материалния и процесуалния закон на присъдата в оправдателната ѝ част.

В разпоредително съдебно по реда на чл. 327 от НПК въззивният съд е преценил, че атакуваната присъда е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивната инстанция по съответния ред, като за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимата, свидетели и изслушването на експертизи.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция процесуалният представител на частния тъжител Г. – адв. Т. моли въззивната жалба да бъде уважена, като счита, че са налице дотстътчни по своя обем доказателства за отправяне на съставомерни закани и на 17.07.2020г.

Частният тъжител е съгласен със своя адвокат.

Защитникът на подсъдимата – адв. З. моли по подробно развити съображения, да се потвърди присъдата в оправдателната ѝ част и да се отмени в останалата, като подзащитната ѝ бъде напълно призната за невинна. Алтернативно се претендира приложението на чл. 9 ал.2 от НК или връщане на делото за ново разглеждане от първата инстанция.

Редовно призована, подсъдимата не се явява в съдебно заседание.

Пловдивският окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства, изложените от страните доводи и възражения, и след като въз

основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира следното:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. Без да променя изводите на районния съд, ОС Пловдив приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимата Ж. К. Н. е родена на ***г.П.,***,*** гражданка,неомъжена,неосъждана ЕГН *****.

Подсъдимият В. Г. и Ж. Н. живели на семейни начала, като имали общо дете - К. В. Г..

В последствие двмата се разделили и Г. иницирал гражданско дело №13 236/2019г. по описа на Районен съд-Пловдив във връзка с упражняването на родителските права спрямо детето им. Правата били дадени на майката – Ж. Н., а бащата В. Г. имал определели привременни мерки за лични контакти с детето си.

Преди предаване на детето от майката на бащата или след това, се осъществявали контакти между родителите по телефон под формата на съобщения, които често били придружени с отправяне на обидни думи от страна на майката Ж. Н. спрямо бащата на детето - В. Г..

Така например, на 06.03.2020г. в гр. П. при контакт по телефон чрез СМС съобщение - в 11.38ч. от телефонен номер *** - ползван от подсъдимата Н., същата изпратила СМС със съдържание отправено към Г. - „И да затваряш, и да не затваряш, няма да станат твоите *** номерца“. Тъжителят получил съобщението и го прочел.

По посочения по-горе начин, на 01.06.2020г. в гр. Пловдив отново Г. получил съобщение, изпратено от подсъдимата със следното съдържание - „*** и то от най-долнопробните“.

От получаването на тези обиди по телефона му от майката на детето си, Г. се чувствал зле, ставало му неприятно и се чувствал унижен. И в двата случая се касаело за отношенията между двамата – тъжителя и подсъдимата

в ролята им на родители и поради напрежението при вземането на детето в дните определени от съда, предшествали или последвали същите.

На 17.07.2020г в гр.П. частният тъжител следвало да вземе детето си от неговата майка в гр.П. на адреса - ул.“Х.“ №** в 18ч. Тъй като майката приучавала детето да ползва гърне, съобщила на Г., че ще закъснее и няма да може да свали детето точно в 18.00ч., като иронично му заявила, че ако закъснее може тъжителят да извика полиция. Така и станало, след закъснението от около 5-10 минути Г. набрал 112 и поискал съдействие от полицията.

Като слезла на входа да предаде детето, Ж. Н. го държала на ръце, при което то се разплакало, а Г. отказал да го вземе и казал, че е извикал полиция заради закъснението ѝ, поради което ще вземе детето след идване на полицаите и в тяхно присъствие. Тъй като детето плачело, а подсъдимата била в напреднала бременност тя го оставила на земята.

Пред блока в близост се намирали и съседите на Н. – в това число и св.У. която станала свидетел на събитията. До идването на полицията Н. и Г. останали на разстояние един от друг, като подсъдимата продължавала да успокоява детето. В колата на Г. била и неговата настояща приятелка - К., която изчакала там до идването на полицията и се приближила при идването на полицаите. Наоколо имало доста хора.

На място дошли полицейските служители Д. и С., като първият разговарял с Н., а вторият с Г.. Като изслушали версиите на двете страни в спора установили, че всъщност майката се е забавила да свали детето, тъй като детето имало своите нужди, а не е отказала да го даде. Между страните имало напрежение, детето било стресирано и плачело, съответно Н. била притеснена, а пък тъжителят бил афектиран и отказал да подпише протокол за предупреждение.

Детето било предадено на бащата, за което по принцип нямало отказ. Това била претенцията на тъжителя, който не се е оплакал от нанесени обиди спрямо него или друго неправомерно поведение.

Както фактическите констатации, така и правните изводи на районния съд се споделят изцяло от настоящия състав, доколкото същите почиват на вярна и точна интерпретация на събраните по делото доказателства – гласни и писмени доказателствени средства: показанията на св.У., Д., С., С.,

изготвеното заключение по техническата експертиза, както и не на последно място от обясненията на подсъдимата, която правилно е отчетено, че дава такива само по отношение на дата 17.07.2020г., но пък същите съвпадат в цялост с показанията на св.Д., У.и С..

Коректно е отчетено от първата инстанция, че всеки от свидетелите е възприел последователно различни фази от развитието на изследвания случай.

Настоящият съд е солидарен с констатираното относно свидетелските показания на У. – напълно независим очевидец на събитията от 17.07.2020г., в които тя отхвърля подсъдимата Н. да е отправяла обиди по отношение на Г.. Изложеното от нея е точно, ясно и подкрепено от останалите доказателства по делото, поради което и логично е кредитирано.

Правилно са ценени показанията на свидетелите Д. и С.. Няма спор, че са косвени свидетели, но същите еднозначно изясняват, че при пристигането им на място, независимо от напрежението между страните, обиди не са били отправяни, както и че няма оплаквания в тази насока. Въззивната инстанция прецени и от своя страна, че следва да им се довери, още повече че са съвпадащи с разказа на св.У. обясненията на подс.Н..

От съществено значение за разкриване на обективната истина по делото са били показанията на св. Р. С., който с категоричност е изяснил, че телефонен номер*** е на името на бащата на подсъдимата, но от както се познават тя единствено го използва.

Последният свидетел относно събитията на дата 17.07.2020г. е приятелката на частния тъжител – св.К.. Същата разяснява пред първата инстанция как и кога е следвало да се предаде детето, какво се е случило на място. Тя твърди, че след пристигането си заедно с детето, Н. започнала директно да обижда Г. с думите – „*** гнусна *** ***, ще ти *** аз на теб номерата селски“.

Относно св. К. - точен е анализът на проверяваната инстанция, че тя е присъствала на случващото се на 17.07.2020г., но са открити и обсъдени известни разминавания в свидетелстването ѝ.

Нещо повече – единствено К. посочва да има отправени от страна на подсъдимата обидни реплики към тъжителя и в тази им част аргументирано

показанията са възприети като силно заинтересовани и недостоверни – от една страна предвид връзката, която има с тъжителя, а от друга – поради факта, че никой от присъстващите не е чул подобно нещо, нито е констатирано на място оплакване в тази насока от страна на Г..

Правилно е застъпено в мотивите на районен съд, че обясненията на подс.Н. са от съществено значение за делото, като те обхващат само дата 17.07.2020г. Въззивният съд е напълно съгласен, че същите не са единствено защитна позиция, като са напълно доставерни и подкрепени от останалите доказателствени източници - причината за закъснението ѝ при предаване на детето, поведението на частния тъжител, емоционалното състояние на детето им. Подсъдимата отрича да е наричала с обидни думи Г. при тази среща и действително съпоставяйки инкорпорирания доказателствен материал може да се направи единствения възможен извод, че обвинението на Г. за дата 17.07.2020г. остава недоказано по несъмнен начин.

В хода на съдебното следствие е бил сторен оглед на мобилния телефон, предоставен от тъжителя и на намиращите се в него съобщения от дата 06.03.2020 и 01.06.2020г., както и е била допусната съдебно-техническа експертиза, която да отговори дали в паметта на телефона предоставен от тъжителя има папка есемес съобщения с телефонен номер **** от посочените по-горе дати, да се свалят същите на хартиен носител, да се отговори автентични ли са, има ли извършване на манипулации. Законосъобразно експертизата е била приета без възражения в съдебно заседание и се е кредитирала от съда като изготвена компетентно, с необходимите знания от вещото лице и съответна на останалия доказателствен материал. Отделно от това видно от получените справки от Теленор България става ясно, че именно мобилен номер *** се води на името-К. Н. - баща на подсъдимата Ж. Н., като по този факт по делото не се спори.

В заключение може да се посочи, че настоящият съдебен състав споделя доказателствените изводи, до които е достигнал районният съд, като намира че контролираната инстанция е събрала необходимите доказателства и доказателствени средства за изясняване на обективната истина по делото и в това отношение не е допуснала процесуални нарушения, с които да е ограничила правата на страните да сочат доказателства. Атакуваната присъда е постановена след задълбочен анализ на събраните по делото доказателства

поотделно и в своята съвкупност, като районният съд е изложил ясни и мотивирани съображения кои доказателствени източници кредитира и защо, с които съображения настоящият съдебен състав изцяло се съгласява.

При извършена самостоятелна преценка за достоверност на показанията на посочените по-горе свидетели, експертиза и обяснения, въззивният съд намира, че в направения от Пловдивския районен съд анализ е разкрито точното им съдържание, като обосновано последните са оценени като достоверни или не от съда и са били ползвани или респективно отхвърлени при формиране на фактическите му изводи.

Предвид изложеното, въззивният съд намери, че въз основа на правилното анализиране на фактите, първоинстанционният съд е достигнал до законосъобразни изводи от правна страна, които се споделят изцяло и от настоящия съдебен състав.

От обективна страна "обидата" по смисъла на чл. 146 от НК се изразява в казване или извършване на нещо унижително за честта и достойнството на другото, в негово присъствие. Тя може да бъде осъществена чрез думи – епитети, ругатни, сравнения, квалификации или действия – жестове, мимики или др., които са унижителни за пострадалия. Съставомерна последица от деянието е засягането на честта и достойнството на пострадалото лице. Престъплението е довършено, когато обидата е възприета от лицето, към което е насочена. За съставомерността на обидата е без значение дали казаното е истина или не, достатъчно е казаното да е унижително за честта или достойнството на лицето, към което е насочено. От субективна страна, е необходимо деецът да съзнава, че изречените от него думи или извършените действия са обидни, унижителни за лицето, да съзнава че те могат да бъдат възприети от адресата, като пряко цели това или му е безразлично. Необходим елемент от обективната страна на "обидата" е и персоналната индивидуализация на нейния адресат, доколкото предмет на процесното престъпно посегателство и респективно предмет на защитата от страна на НК, е конкретната чест и достойнство на засегнатото лице.

В конкретния случай Ж. Н. за периода 06.03.2020 г. – 01.06.2020 г. в гр. Пловдив в условията на продължавано престъпление, чрез изпращане на телефонни съобщения е казала нещо унижително за честта и достойнството на В. И. Г., ЕГН: *****, в негово присъствие, както следва:

- На 06.03.2020 г. в гр. П., чрез изпращане на телефонно съобщение /СМС/ на В. И. Г., ЕГН: *****, е казала: „И да затваряш, и да не затваряш, няма да станат твоите *** номерца

- На 01.06.2020 г. в гр. П., чрез изпращане на телефонно съобщение /СМС/ на В. И. Г., ЕГН: *****, е казала: „*** и то от най-долнопробните“, като е извършила престъпление по чл.146ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК.

Изпълнителното деяние на престъплението е осъществено от подсъдимата чрез действие, а престъплението е довършено доколкото пострадалият лично е възприел обидните реплики.

Безспорно е също, че с оглед съществуващия в обществото ни морал горепосочените изявления носят негативен заряд по своето информационно и семантично значение, като са характеризирали личността на тъжителя по отрицателен начин. С цитираните по-горе изрази, подсъдимата е изразила своето презрително и негативно отношение към личността на Г. по начин, който е в противоречие с приетите в обществото морални норми за човешко общуване, норми за зачитане на честта и достойнството на останалите членове на обществото.

Във връзка с горното, следва да се отбележи, че независимо от обстоятелството, че нормата на чл. 39, ал. 1 от Конституцията на РБ дава право на всеки да изразява мнение и да го разпространява чрез слово, то това право не е абсолютно, като в ал. 2 на същата разпоредба са визирани и границите на неговото упражняване, а именно накърняване на доброто име на друго. Горното е в корелация не само с националното ни право, но и с разпоредбите на чл. 10, ал. 1 и ал. 2 от КЗПЧОС, приложимо право на осн. чл. 5, ал. 4 от КРБ и в българското правораздаване.

В конкретната хипотеза подсъдимата Н. с категоричност е преминала границите на допустимост на предоставеното право да изразява лично мнение, като с изказаните изрази по отношение на Г., в негова присъствие, е засегнала доброто му име и чест, като е осъществила обективния състав на престъплението "обида".

Няма спор, че деянията са извършени на две дати - 06.03.2020г. и 01.06.2020г. и така се явяват осъществени като едно продължавано престъпление - през непродължителен период от време, при еднородност на

вината, и в двата случая и при една и съща обстановка, като по този начин осъществят едно и също престъпление, а именно чл.146 ал.1 от НК.

Коректно първата инстанция е установила, че изначално деянието е квалифицирано като такова по чл.148 ал.1т.2 от НПК – а именно че обидите са разпространени по друг начин, но в конкретния случай не се касае за разпространение, което изисква узнаване от поне от две и повече лица, което и прави несъставомерно обвинението му в тази част, като законосъобразно подсъдимата е оправдана по тази правна квалификация.

Също както първия съд, въззивният съдебен състав намира, че от субективна страна подсъдимата е действала при форма на вина пряк умисъл, доколкото е съзнавала, че отправя изявления спрямо Г. с обективно унизителен характер, като пряко е целяла да засегне честта и достойнството му.

Исклучително задълбочен е и анализът на общата доказателствена съвкупност, въз основа на който първият съд достига до заключението, че липсват безспорни и категорични доказателства за извършването на повдигнатото с тъжбата обвинение за нанесени обиди от страна на подс. Н. на 17.07.2020г., поради което и същата е била оправдана за извършено престъпление по чл.148 ал.1т.1 вр.чл.146 ал.1 от НК. Въззивната инстанция няма какво да добави към подробните мотиви в тази насока.

По отношение на възражението на защитата, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 9 ал.2 от НК, настоящият съд не споделя доводите в тази насока – очевидно е, че деянието не е нито малозначително, нито обществената му опасност не е явно незначителна.

За да се прецени дали едно деяние е малозначително следва да се обсъждат всички елементи на състава на престъплението – Р. № 409/73 год. по н. д. № 361/73 год. на І н. о., като това принципно положение е развито в Р. № 132/2012 год. по н. д. № 335/2012 год. на І н. о., в което е посочено, че в рамките на преценката за степента на обществената опасност на деянието се вземат предвид редица обстоятелства като обективното отрицателно въздействие на извършеното върху обекта на престъплението, върху обществените отношения въобще и съзнанието на гражданите (конкретния престъпен резултат, други несъставомерни вредни последици, начинът и средствата за въздействие и пр.), но също и субективните му характеристики

извън вината (подбуди за извършването, борба на мотиви, цели на дееца и пр.). Пак в тази връзка в Р. № 707/2004 Г. по н. д. № 385/2004 Г., III Н. О. е прието, че липсата на съставомерни последици при престъпленията на просто извършване - формалните престъпления, не следва да се разглежда като явна незначителност или отсъствие на обществена опасност на деянието.

Анализът на съдебната практика показва, че преценявайки наличието или липсата на обществена опасност на деянието ВКС не се ограничава единствено до извършеното и неговите общественоопасни последици, а обсъжда и личността на извършителя като предпоставка за приложението на чл. 9, ал. 2 от НК – така в Р. № 546/88 год. по н. д. № 617/88 год. на II н. о. ВС е указал, че чистото съдебно минало и добрите характеристични данни на подсъдимия имат значение за определяне обществената опасност не само на дееца, но и на деянието, но сами по себе си не дават основание за прилагане на чл. 9, ал. 2 от НК. Аналогично разрешение се съдържа и в Р. № 455/2008 год. на III н. о. по н. д. № 535/2008 год.

Въз основа на изложеното, може да се подчертае, на първо място – че двукратно подсъдимата е нанесла обида на частния тъжител, целейки да го унизи и обиди, като това се е отразило силно негативно на самооценката му. Не е за подценяване обстоятелството, че причина за горното са неуредените им, проблемни отношения във връзка с родителски права, като деянието не разкрива признаци на малозначителност или явно незначителна обществена опасност. Поради горното и съдът прецени, че няма основания и за приложението на чл. 9, ал.2 от НК, тъй като интензитета на употребените обидни изрази от страна на подсъдимата, използвани в една очевидно конфликтна ситуация, са унизили в голяма степен честта и достойнството на тъжителя и не дават основание да се направи извод за малозначителност или явна незначителност на инкриминираното деяние.

Законосъобразно е прието от първата инстанция, че в настоящия казус по отношение на подсъдимата не е налице възможността да бъде освободена от наказателна отговорност на основание чл. 78А, ал. 1 от НК и да ѝ бъде наложено административно наказание ГЛОБА, тъй като е налице забраната по чл.78а ал.7 от НК. Видно от справка за съдимост на Н. тя е освободена от наказателна отговорност с решение по НЧХД № 8115/2019 г. по описа на ПРС за деяния, извършени в периода от 17.07.2019г. до

20.11.2019г за престъпление по чл.146 ал.1вр. чл.26 ал.1 от НК, а съдебния акт по него е влязъл в законна сила на 30.10.2020г.

Точно е посоченото от първата инстанция, че процесното дело е образувано по тѣжба от 05.08.2020г., за извършени деяния от подс.Н. за периода от 06.03.2020 до 17.07.2020г. и по този начин е нарушена забраната на чл.78 а ал.7 от НК, защото деянията по тези две дела са извършени в условията на множество престъпления.

При определяне на вида и размера на наказанието съдът го е определил и отмерил правилно, и справедливо, като се е съобразил с целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл. 36 НК, с личността на дееца, смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства и в конкретния контекст действително наказанието глоба в неговия минимален размер отговаря напълно на извършеното и ще изиграе своя превъзпитателен и предупредителен ефект върху подсъдимата и обществото.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260012 от 02.03.2022 г. по НЧХД № 4752/2020 г. по описа на Районен съд Пловдив – XVII н. с.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____